

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียนขณะที่ศึกษา เกรดเฉลี่ย ฐานะทางครอบครัว การพักอาศัย ที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับสื่อประเภทต่างๆ และความคิดเห็นต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อหาแนวทางแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาให้ถูกต้องตามมหาวิทยาลัยกำหนด

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบวัดครั้งเดียว (One shot study) โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 จาก 5 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี จำนวนตัวอย่างสถาบันละ 100 คน รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 500 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random) ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล และใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ในการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สำหรับสถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อพรรณนาอภิปรายผลลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลตามความแตกต่างกันในลักษณะต่างๆ พฤติกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ความคิดเห็นที่มีต่อการนำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ปรากฏในสื่อต่างๆ และพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ส่วนการทดสอบสมมติฐานนั้น ใช้การคำนวณหาค่าความแตกต่างโดยใช้ t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน (one-way anova) และการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ pearson's product moment Correlation Coefficient

สรุปผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

1.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำนวน 500 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 326 คน และเพศหญิง จำนวน 174 คน มีอายุระหว่าง 19 - 26 ปี โดยอายุ 20 ปี มีมากที่สุด คือ จำนวน 141 คน ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 จำนวน 151 คน ในคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 190 คน ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ในสัดส่วนที่เท่ากัน คือ 100 คน มีเกรดเฉลี่ยระหว่าง

2.51 – 3.00 มากที่สุด คือ จำนวน 229 คน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว 20,000 บาทขึ้นไป จำนวน 176 คน โดยมากกว่าครึ่งพักอาศัยอยู่บ้านกับบิดามารดา

1.2 การเปิดรับข่าวสารหรือพบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการเปิดรับข่าวสารหรือพบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 19.6 ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกับสื่อสังคมออนไลน์ ที่น้อยลงมาคือจำนวน 248 คน และสื่อภาพยนตร์ จำนวน 240 คน ส่วนสื่อที่กลุ่มตัวอย่างมีการพบเห็นน้อยที่สุด คือสื่อบุคคล จำนวน 94 คน และสื่อหนังสือพิมพ์ จำนวน 89 คน

และเมื่อพิจารณาความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารหรือพบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยเมื่อมีการเปิดรับข่าวสารจากทุกสื่อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับในระดับสูงหรือพบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยเมื่อมีการเปิดรับสื่อเกือบทุกครั้ง โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.78 โดยพบมากที่สุดจากสื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และพบเห็นน้อยที่สุดเมื่อมีการเปิดรับข่าวสารคือ สื่อนิตยสาร

1.3 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายตามกฎในสื่อต่างๆ

พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎมหาวิทยาลัยในสื่อต่างๆ ในระดับดี คิดเป็นค่าเฉลี่ยรวม 3.65 จากข้อความที่เป็นตัวชี้วัดความคิดเห็นทั้งเชิงบวกและลบจำนวน 7 ข้อโดยส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับดีต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎมหาวิทยาลัยจำนวน 4 ข้อ ข้อที่เห็นด้วยมากที่สุดคือข้อที่ 1 เมื่อพบเห็นภาพการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบในสื่อต่างๆแล้วคิดว่าแต่งแล้วดูสวยให้เกียรติสถาบันการศึกษาและเห็นด้วยน้อยที่สุด คือ ข้อที่ 4 แต่งแล้วดูเปรี้ยวเซ็กซี่เข้ายวนสายตาเพศตรงข้ามดี

1.4 พฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎมหาวิทยาลัย

พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการแต่งกายชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย คิดเป็นค่าเฉลี่ยรวม 3.56 ซึ่งอยู่ในระดับมีพฤติกรรมการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยสูงซึ่งพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของมหาวิทยาลัยที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับสูงมีจำนวน 7 หัวข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การสวมรองเท้าแตะเข้าเรียน (คำถามเชิงลบ) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากจะปฏิบัติบ้างเป็นบางครั้งหรือไม่เคยปฏิบัติเลยและพฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยในการปฏิบัติน้อยที่สุด คือ การสวมเสื้อกีฬาตราโลโก้มหาวิทยาลัยกับกางเกงวอร์ม หรือกางเกงสแล็กหรือกระโปรงสีดำที่ถูกระเบียบ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน

2.1 สมมติฐานข้อที่ 1

ลักษณะทั่วไปของนักศึกษาที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน คณะที่ศึกษา เกรดเฉลี่ย ฐานะทางครอบครัว มหาวิทยาลัยที่ศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยราชภัฏแตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานที่ 1 : เป็นไปตามสมมติฐานเป็นบางส่วน กล่าวคือ

นักศึกษาเพศชายกับเพศหญิง มีพฤติกรรมการแต่งกายถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของมหาวิทยาลัยที่ไม่แตกต่างกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1

นักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการแต่งกายถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 5 มีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎที่มหาวิทยาลัยกำหนดมากกว่าชั้นปีที่ 3 และ 4 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1

นักศึกษาที่ศึกษาในคณะที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักศึกษาคณะครุศาสตร์มีพฤติกรรมการแต่งกายถูกระเบียบตามกฎตามกฎของมหาวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาคณะวิทยาการจัดการและคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ส่วนนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรมีพฤติกรรมการแต่งกายตามถูกระเบียบกฎของมหาวิทยาลัยมากกว่าคณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนักศึกษาคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมมีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของมหาวิทยาลัยน้อยกว่าคณะศิลปกรรมศาสตร์ จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1

นักศึกษาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1

นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมปัจจุบันที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมปัจจุบันระหว่าง 2.01 – 2.50 มีพฤติกรรมการแต่งกายถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัยน้อยกว่านักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมปัจจุบันระหว่าง 2.51 – 3.00 และระหว่าง 3.01 – 3.50 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1

นักศึกษาที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักศึกษาที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวระหว่าง 10,001 – 15,000 บาทมีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของ

มหาวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวระหว่าง 15,001 – 20,000 บาท จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1

นักศึกษาที่มีลักษณะที่พิกอาศัยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของมหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1

สรุปได้ว่าปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านชั้นปีที่กำลังศึกษา คณะ มหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ย สะสม และรายได้ต่อเดือนของครอบครัว ที่แตกต่างกันมีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน

ขณะที่เพศ อายุ และลักษณะที่พิกอาศัยที่ต่างกัน ไม่มีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน

2.2 สมมติฐานข้อที่ 2

พฤติกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยในสื่อต่างๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

การทดสอบสมมติฐานที่ 2 : เป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน กล่าวคือ

การเปิดรับข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยจากสื่อบางประเภทมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎของมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

นั่นคือ นักศึกษาที่พบเห็นข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยในสื่อบุคคลสื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และสื่อสังคมออนไลน์ (Online Social Media) บ่อยครั้งมาก จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎของมหาวิทยาลัย แต่ทั้งนี้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยที่พบเป็นความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ รวมถึงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารจากสื่อโปสเตอร์/แผ่นพับ/ใบปลิว กับพฤติกรรมการแต่งกายถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยที่พบเป็นความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำมาก ดังนั้นความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงเป็นเพียงส่วนน้อย

ขณะที่การเปิดรับข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยจากสื่อบางประเภท คือ สื่อโทรทัศน์ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัย

2.3 สมมติฐานข้อที่ 3

ความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาในสื่อต่างๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

การทดสอบสมมติฐานที่ 3 : เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัยที่ปรากฏในสื่อต่างๆ มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎของมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3

นั่นคือกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยในระดับมาก จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎของ

มหาวิทยาลัยในระดับมาก ทั้งนี้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยที่พบเป็นความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

อภิปรายผลการวิจัย

ข้อค้นพบจากการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อที่ส่งผลต่อการแต่งกายในเครื่องแบบนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร มีประเด็นที่นำมาอภิปรายดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของนักศึกษาที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยราชภัฏผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านชั้นปีที่กำลังศึกษาคณะ มหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยสะสม และรายได้ต่อเดือนของครอบครัว ที่แตกต่างกันมีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกันโดยนักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 5 มีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎหมายที่มหาวิทยาลัยกำหนดมากกว่าชั้นปีที่ 3 และ 4 สอดคล้องกับงานวิจัยของศวิตา ธรรมพิทักษ์ (2550) ที่พบว่านักศึกษาในระดับชั้นปีที่สูงกว่า เป็นผู้ได้เข้ามาศึกษามานานมากกว่า มีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายตามกฎหมายมานานมากกว่า ทำให้ทราบถึงกฎการแต่งกายของมหาวิทยาลัยมานานมากกว่า จึงมีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎหมายมหาวิทยาลัยมากกว่ารุ่นน้องที่เข้ามาศึกษาที่หลังทั้งนี้อันเนื่องมาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 5 มีประสบการณ์ในการศึกษาที่มหาวิทยาลัยมายาวนานกว่าจึงใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยมานานกว่านักศึกษาชั้นปีที่น้อยกว่าจึงได้เรียนรู้สิ่งทีพึงกระทำเหมาะสมเมื่อใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัย อายุก็มากกว่า ดังที่ กิติมา สุรสุนธิ (2541) ได้กล่าวไว้ว่าลักษณะสำคัญประการหนึ่งซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์คือ อายุ ดังนั้นนักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่สูงกว่าส่วนมากจึงมีอายุมากกว่าตามไปด้วย ซึ่งเป็นตัวกำหนดหรือเป็นสิ่งที่บ่งบอกเกี่ยวกับประสบการณ์ในเรื่องต่างๆของบุคคล เป็นเครื่องบ่งชี้หรือแสดงความคิดความเชื่อ ลักษณะการโต้ตอบต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นของบุคคลคนเราโดยทั่วไปเมื่ออายุเพิ่มขึ้น ประสบการณ์สูงขึ้น ความฉลาดรอบคอบก็เพิ่มมากขึ้น วิคิดและสิ่งที่สนใจก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ขณะที่เกรดเฉลี่ยมีผลต่อการแต่งกายถูกระเบียบของมหาวิทยาลัยเช่นกัน โดยผู้ที่เรียนเก่งหรือมีเกรดเฉลี่ยสูง จากผลการวิจัยพบว่าผู้ที่มีเกรดเฉลี่ย 2.50 ขึ้นไป ก็จะมีพฤติกรรมการแต่งกายที่ถูกระเบียบมากกว่าผู้ที่เรียนไม่เก่ง คือ เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50 ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้ที่เรียนเก่งโดยมากก็จะมีพฤติกรรมที่เรียบร้อย ตั้งใจเรียน ปฏิบัติแต่สิ่งที่ถูกที่ควรในขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัย ดังนั้นหากอาจารย์ผู้สอนมุ่งเน้นให้นักศึกษาที่เรียนไม่เก่งหาจุดเด่นด้านการแต่งกายให้ถูกต้องตามกฎหมายก็จะเป็นการทำให้ศึกษามีคุณค่าในตัวเองเพิ่มขึ้นได้

2. ปัจจัยด้านการเปิดรับสื่อที่นำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยจากสื่อบางประเภทมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายของมหาวิทยาลัย โดยนักศึกษาที่พบเห็นข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยในสื่อบุคคลสื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และสื่อสังคมออนไลน์ (Online Social Media) บ่อยครั้งมาก จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เนื่องมาจากยังมีการพบเห็นภาพใดบ่อยครั้งเท่าใดก็จะมีอาการซึมซับพฤติกรรมและเกิดการเลียนแบบได้สอดคล้องกับที่จิตินัน บุญภาพ คอมมอน (2556) พบว่าสื่อใหม่แสดงให้เห็นด้านบวกของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีที่ช่วยเพิ่มศักยภาพและความรวดเร็วในการสื่อสารให้เกิดขึ้น ขณะเดียวกันก็

ได้เข้ามามีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต ค่านิยม การรับรู้ตนเองและการมองโลกให้เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน โดยสื่อใหม่ได้สร้างและกำหนดตัวตนและอัตลักษณ์ของเยาวชนในยุคปัจจุบัน กล่าวคือ ปัจจุบันพฤติกรรมกาารเปิดรับสารของเยาวชนเปลี่ยนไปจากสมัยอดีตโดยสื่อใหม่ได้รับความนิยมมากกว่าสื่อแบบดั้งเดิม และสื่อใหม่เข้ามามีอิทธิพลต่อการสร้างอัตลักษณ์ทั้งนี้อันเนื่องมาจากในการแต่งกายของนักศึกษาแต่ละบุคคล ยิ่งกลุ่มตัวอย่างพบเห็นภาพการแต่งกายถูกระเบียบในสื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และสื่อสังคมออนไลน์ (Online Social Media) บ่อยครั้งมากเท่าใด ก็จะส่งผลให้นักศึกษานำมาเป็นตัวอย่างในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาให้ถูกระเบียบเช่นเดียวกับที่พบเห็นมาจากสื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และสื่อสังคมออนไลน์ (Online Social Media) รวมถึงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารจากสื่อโปสเตอร์/แผ่นพับ/ใบปลิว กับพฤติกรรมกาารแต่งกายถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยที่พบเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก ดังนั้นความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงเป็นเพียงส่วนน้อยสอดคล้องกับที่ศวิตา ธรรมพิทักษ์ (2550) เสนอในงานวิจัยว่าเมื่อนักศึกษามีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายในสื่อบุคคลและสื่อเฉพาะกิจย่อมก่อให้เกิดพฤติกรรมกาารเลียนแบบตามมาได้ ทั้งนี้พฤติกรรมเป็นการแสดงออกของบุคคลที่เป็นผลมาจากความรู้ ทัศนคติแตกต่างกันอันเป็นผลมาจากการเปิดรับสื่อต่างๆ และความแตกต่างในการตีความสารที่ได้รับ จึงก่อให้เกิดประสบการณ์สั่งสมที่แตกต่างกันอันมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั่นเอง

ขณะที่ผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยจากสื่อมวลชน คือ สื่อโทรทัศน์ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกาารแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัยขัดแย้งกับทฤษฎีกระสุนปืน (Magic Bullet Theory) ที่เชื่อในพลังอำนาจของสื่อ เมื่อสื่อมวลชนส่งข่าวสารใดๆ ไป ก็จะส่งผลให้ผู้รับสารมีพฤติกรรมเช่นนั้น แต่เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยแล้วพบว่าถึงแม้สื่อมวลชนจะเผยแพร่ภาพหรือนำเสนอเรื่องราวของการแต่งกายด้วยเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบไป ก็ไม่ได้ทำให้กลุ่มตัวอย่างนำมาปฏิบัติตาม

3. ปัจจัยด้านความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่สื่อนำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษามีผลต่อการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยในระดับมาก จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกาารแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎของมหาวิทยาลัยในระดับมาก สอดคล้องกับแนวคิดของ Prescott ที่พบว่าพฤติกรรมกาารปฏิบัติหนึ่งๆ เป็นผลมาจากทัศนคติหลายอย่างทั้งนี้อันเนื่องมาจากเมื่อกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติที่ดีหรือทัศนคติเชิงบวกต่อการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกถูกระเบียบหลายๆอย่าง เช่น แต่งแล้วดูสวยให้เกียรติสถาบันการศึกษาดูเรียบร้อยเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยดูมีภาพลักษณ์ที่ดี เป็นเด็กตั้งใจเรียน เป็นต้น ย่อมส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมกาารแต่งกายที่ดีด้วย

4. ปัจจัยด้านการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกาารแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่าส่วนที่กลุ่มตัวอย่างให้ข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขการแต่งกายของนักศึกษาให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยไว้ว่า “อาจารย์ต้องเป็นแบบอย่างให้นักศึกษา” สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมที่เบนดورا (1977) ที่เสนอว่าในห้องเรียนครูจะเป็นตัวแบบที่มีอิทธิพลมากที่สุดครูควรคำนึงอยู่เสมอว่าการเรียนรู้โดยการสังเกตและเลียนแบบจะเกิดขึ้นได้เสมอแม้ว่าครูจะไม่ได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ก็ตาม ดังนั้นครูต้องแสดงตัวอย่างพฤติกรรมที่ถูกต้องที่สุดเท่านั้นจึงจะมีประสิทธิภาพ

ในการทำให้เด็กหรือนักเรียนแสดงพฤติกรรมเลียนแบบได้ ทั้งนี้อันเนื่องมาจากครูเป็นต้นแบบในการแต่งกายถูกกฎระเบียบของนักเรียนนั่นเอง

ขณะเดียวกันผลการวิจัยพบว่ามีกลุ่มตัวอย่างให้ข้อเสนอแนะว่า “ควรสนับสนุนให้นักศึกษาที่แต่งกายถูกระเบียบ ได้รับการยกย่องให้เป็นแบบอย่างที่ดี” สอดคล้องกับที่แบนคูรา (1977) กล่าวถึงในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมส่วนหนึ่งว่า ตัวแบบในชั้นเรียนไม่ควรจำกัดไว้ที่ครูเท่านั้นควรใช้ผู้เรียนด้วยกันเป็นตัวอย่างได้ในบางกรณีโดยธรรมชาติเพื่อนในชั้นเรียนย่อมมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบสูงอยู่แล้วครูควรพยายามใช้ทักษะจูงใจให้ผู้เรียนสนใจและเลียนแบบเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่ดีมากกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมไม่ดีตานั้นในการรณรงค์ให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบตามกฎมหาวิทยาลัยนั้น อาจเลือกใช้วิธีการให้อาจารย์กล่าวชื่นชมยกย่องนักศึกษาที่แต่งกายถูกระเบียบในชั้นเรียน ทั้งนี้อันเนื่องมาจากการชื่นชมดังกล่าวจะเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาคนอื่นๆที่แต่งกายผิดระเบียบได้ตระหนักคิด เห็นแบบอย่างและจะได้เปลี่ยนพฤติกรรมในที่สุด เพื่อจะได้มีโอกาสได้รับการชื่นชมจากอาจารย์เหมือนอย่างเพื่อนบ้าง

นอกจากนั้นผลการศึกษาในข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้ระบุถึงบุคคลที่จะมีบทบาทผลักดันให้นักศึกษาแต่งกายเรียบร้อยได้ ได้แก่ ผู้บริหารมหาวิทยาลัย โดยกล่าวว่า “มหาวิทยาลัยต้องเข้มงวดเรื่องการตั้งกฎระเบียบการแต่งกายดีเรียบร้อย” “ควรมีการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้นักศึกษาแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ” ตัวอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาโดยกลุ่มตัวอย่างระบุว่า “อาจารย์ต้องเป็นแบบอย่างให้นักศึกษา” “ให้อาจารย์ที่ปรึกษาอบรมสั่งสอน” “ให้อาจารย์เข้มงวดมากกว่านี้” รวมถึงตัวนักศึกษาเองซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุว่า “นักศึกษาทุกคนควรให้เกียรติสถาบัน ให้เกียรติอาจารย์ผู้สอน ควรปฏิบัติตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยอย่างเคร่งครัด เคารพกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยอยู่เสมอ” “ปรับเปลี่ยนทัศนคติของนักศึกษาที่แต่งกายไม่ถูกต้อง ให้เปลี่ยนเพื่อจะได้รับการยกย่องให้เป็นแบบอย่างที่ดี” “เป็นข้อปฏิบัติที่คุณได้ยอมรับก่อนที่จะเข้ามาเรียน ควรทำตามกฎระเบียบ” สอดคล้องกับที่อาคม สวัสดิ์มงคล (2546) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษา วิทยาลัย สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี ที่พบว่านักศึกษา เพื่อนนักศึกษา ผู้ปกครอง อาจารย์ ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ในคณะที่สังกัด ผู้บริหารสถาบันสังคม/สภาพแวดล้อม สื่อมวลชน เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษาทั้งสิ้นทั้งนี้อันเนื่องมาจากการที่จะรณรงค์หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบตามกฎมหาวิทยาลัยได้นั้น จำเป็นต้องใช้ความร่วมมือร่วมใจจากผู้บริหารมหาวิทยาลัย อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ผู้สอน และตัวนักศึกษาเองจึงจะทำให้การรณรงค์ประสบความสำเร็จได้ โดยแนวทางในการแก้ไขปัญหาการแต่งกายและวินัยของนักศึกษาทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือกันตั้งแต่ ตัวนักศึกษาต้องรู้จักตนเอง อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อนนักศึกษา

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่เป็นข้อค้นพบมาเสนอแนะ เป็น 2 ด้านดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

1.1 จากผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ยังคงมีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ผิดระเบียบส่วนมากจะเป็นนักศึกษารุ่นพี่ ดังนั้นการใช้สื่อเพื่อรณรงค์ให้นักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาให้ถูกระเบียบนั้น ควรมุ่งเน้นไปที่รุ่นพี่ หรือนักศึกษาที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป โดยมุ่งเน้นที่สื่อบุคคลคือ อาจารย์ผู้สอนที่เป็นผู้มีอิทธิพลต่อนักศึกษาในชั้นเรียนสูงให้เป็นผู้ส่งสารและหาหลักเกณฑ์มาควบคุมพฤติกรรมของนักศึกษา และเพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดสถาบันจำเป็นต้องเร่งดำเนินการกับนักศึกษากลุ่มนี้ มิเช่นนั้นนักศึกษารุ่นน้องจะนำพฤติกรรมที่ไม่ดีของรุ่นพี่มาเลียนแบบ ทำให้เป็นปัญหาต่อการกำหนดนโยบายการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาให้ถูกระเบียบของมหาวิทยาลัยต่างๆ ได้

1.2 ในส่วนของการพิจารณาเลือกสื่อเพื่อใช้ในการรณรงค์ จากผลการวิจัยพบว่าสื่อที่มีอิทธิพลหรือมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการแต่งกายที่ถูกระเบียบของนักศึกษา ที่เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีระดับของความบ่อยครั้งในการการเปิดรับข่าวสารหรือพบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยมากก็จะนำมาเลียนแบบหรือแต่งกายให้ถูกระเบียบได้แก่ สื่อสังคมออนไลน์ (Online Social Media) สื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจ (โปสเตอร์/แผ่นพับ/ใบปลิว) ตามลำดับดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงควรมุ่งเน้นหรือกำหนดให้มีสื่อสังคมออนไลน์เช่น Facebook Instagram สื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) ของมหาวิทยาลัยเองเพื่อจะได้ควบคุมเนื้อหาในสื่อได้ด้วย ทั้งนี้ต้องประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษารู้จักกันอย่างแพร่หลายด้วย

1.3 นอกจากนี้ควรใช้สื่อบุคคล ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ผู้สอน หรือนักศึกษาที่แต่งกายดีถูกต้องตามกฎมหาวิทยาลัยมาเป็นแบบอย่างประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาที่แต่งกายผิดระเบียบเห็นถึงข้อดีของการแต่งกายถูกระเบียบ เพื่อจะได้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบที่ดี และให้อาจารย์ผู้สอนมีมาตรการที่สามารถรณรงค์หรือกำหนดให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบได้ เช่น การเพิ่มคะแนนจิตพิสัยสำหรับผู้ที่แต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบ และการชื่นชมผู้ที่แต่งกายถูกระเบียบอันจะเป็นการเสริมแรงและจูงใจให้นักศึกษาอยากแต่งกายถูกระเบียบมากขึ้น

1.4 เนื้อหาที่ใช้ในการผลิตสื่อเพื่อรณรงค์ควรมุ่งเน้นการสื่อสารเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบส่งผลให้แต่งแล้วดูสวยให้เกียรติสถาบันการศึกษาดูเรียบร้อยเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยคุณมีภาพลักษณ์ที่ดี เป็นเด็กตั้งใจเรียนและเมื่อแต่งเครื่องแบบที่ผิดระเบียบจะทำให้ไปเกินไปอาจทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมได้ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าเนื้อหาเหล่านี้มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบของกลุ่มตัวอย่าง

1.5 ส่วนของการกำหนดแนวทางและนโยบายในการแก้ไขปัญหาการแต่งกายและวินัยของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องใช้ทุกฝ่ายการร่วมมือกันจากทุกฝ่ายตั้งแต่ตัวนักศึกษาต้องรู้จักตนเอง อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อนนักศึกษาด้วยนโยบายหรือมาตรการที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม ในการผลักดันให้ประชาคมสถาบันอุดมศึกษาช่วยกันส่งเสริมให้เกิดค่านิยมความภาคภูมิใจในตนเองเมื่อแต่งกายด้วยเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบรวมถึงเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการ

แก้ไขปัญหามีการประเมินผลเป็นระยะๆ และนำผลการประเมินที่ได้มาปรับปรุงวิธีการทำงานให้ดียิ่งๆ
ขึ้นต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรขยายกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยในสังกัดรัฐบาล หรือสังกัดเอกชน
หรือนักศึกษาในจังหวัดอื่นๆ ต่อไป เพื่อนำมาใช้เปรียบเทียบความแตกต่างในผลการวิจัยและจะได้มาใช้
ประโยชน์ในการวางแผนและเลือกใช้สื่อให้สอดคล้องกับลักษณะทางประชากรต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี